

РЕШЕНИЕ

№ 1567

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-12 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кирил Ст. Петров

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Кирил Ст. Петров Гражданско дело № 20231100101930 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от Г. Ц. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ****, срещу Прокуратура на Република България, с административен адрес: гр. София, бул. ****, с която се иска, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение в размер на 90 000 лв. за претърпени неимуществени вреди вследствие на повдигнато му обвинение за престъпление по чл. 198, ал. 4, пр. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК, във връзка с което е бил оправдан с Присъда № 215741/12.09.2019 г., постановена по НОХД № 21719/2017 г. по описа на СРС, влязла в сила на 27.01.2021 г. след потвърждаването ѝ с Решение № 260048/27.01.2021 г., постановено по ВНОХД № 2184/2020 г. по описа на СГС. Претендира лихва за забава в размер на 18 800 лв. за периода от 27.01.2021 г. до 16.02.2023 г. /виж уточнението в с. з. на 22.02.2024 г./, както и законна лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че е бил привлечен като обвиняем през 2016 г. с постановление за привличане на обвиняем по ДП № 3383 ЗМК 512/2016 г. по описа на РУП-СДВР, по пр. пр. № 8751/2016 г. по описа на Софийска районна прокуратура за престъпление по чл. 198, ал. 4, пр. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, чл. 2, вр. ал. 1 НК, като на досъдебна фаза спрямо същия е била взета най-тежката мярка за неотклонение, а именно задържане под стража, изпълнявана в следствения арест на „Г. М. Димитров“, гр. София в периода от 19.04.2016 г. до 09.06.2016 г. Въз основа на внесенния обвинителен акт срещу ищеца е образувано наказателно дело от общ характер № 21719/2017 г. по описа на Софийски районен съд. С Присъда № 215741 от 12.09.2019 г., постановена по НОХД № 21719/2017 г. по описа на СРС, Г. Ц. Г. е признат за невиновен и е оправдан по повдигнатото спрямо него обвинение за престъпление по чл. 198,

ал. 4, пр. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, чл. 2, вр. ал. 1 НК. В законоустановения срок Софийска районна прокуратура депозирала протест, респективно допълване на въззивен протест срещу първоинстанционната присъда, по който протест е образувано ВНОХД № 2184/2020 г. по описа на СГС, като производството е приключило с Решение № 260048 от 27.01.2021 г., с което е потвърдена изцяло първоинстанционната оправдателна присъда. Търпените неимуществени вреди се състояли в преживян силен стрес и напрежение, във вземането на мярка за неотклонение „задържане под стража“, уронване на престижа му на родител, преживяване на обоснован страх, че децата му могат да бъдат лишени от баща, който да ги напътства в живота, както и страх да не се доверят на повдигнатото обвинение, накърнено чувство за справедливост, ограничаване на социални контакти и самоизолация. Ищецът претърпял множество болки и страдания в резултат от воденото неправомерно наказателно производство срещу него – съществено са се обтегнали отношенията между членовете на семейството му, уронен е бил престижът му на родител, здравословното му състояние се влошило, като нивата му на кръвно налягане са се увеличили, изпаднал е в продължително състояние на тревожност и уплаха, които довели до драстично ограничаване на социалните му контакти. Прекарал близо два месеца далеч от семейството си, в арест, а наказателният процес срещу него продължил близо пет години. Твърди, че вредите са претърпени в резултат на незаконосъобразни действия и актове на прокуратурата. Моли претенциите да бъдат уважени. Претендира разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е ангажиран отговор от страна на ответника. Оспорва иска за неимуществени вреди като неоснователен и недоказан по основание и размер. Сочи, че размерът на действително претърпените вредите бил недоказан и завишен. Възразява и срещу претенциите за вреди от прекомерна продължителност на наказателното преследване. Оспорва предявената претенция за лихва за забава в размер от 18 800 лв. Моли за отхвърляне на претенциите.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с посочените от страните доводи, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са претенции по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ и чл. 86 ЗЗД;

Установява се, че досъдебно производство 3383 ЗМК 512/2016 г. е започнато на 06.04.2016 г. срещу неизвестен извършител, за това, че на 06.04.2016 г. около 20:30 ч. в с. Кокаляне, местност „Плажа“, отнел чужда движима вещ – л. а. Фолксваген Голф с рег. № СВ **** ВК, от владението на М.Б.М., с намерение противозаконно да го присвои, като за отнемането на автомобила М.Б.М. е бил приведен в беззащитно състояние – престъпление по чл. 198, ал. 4, пр. 2 НК.

С постановления за привличане на обвиняем от 09.04.2016 г. по по ДП № 3383 ЗМК 512/2016 г. по описа на РУП-СДВР, по пр. пр. № 8751/2016 г. по описа на СРП е привлечен като обвиняем Г. Ц. Г. за това, че на 06.04.2016 г., в часовия диапазон 20:00 ч. – 20:30 ч., в с. Кокаляне, местност „Плажа“, район „Панчарево“, Столична община, ищецът Г. и С.В.Е., в съучастие като съизвършители са отнели чужди движими вещи - лек автомобил марка

„Фолксваген“, модел „Голф“ с рег. № СВ **** ВК, портфейл съдържащ сумата от 450 лв. и 100 долара и мобилен телефон марка „Самсунг“, модел „Ноут-2 от владението на М.Б.М., с намерението противозаконно да ги присвоят, като за отнемането на вещите М.Б.М. е бил приведен в беззащитно състояние – ръцете му били завързани зад гърба му с бели пластмасови ленти, „свински опашки“ и бил натикан в купето на посочения лек автомобил – престъпление по чл. 198, ал. 4, пр. 2, вр. чл. 20, чл. 2, вр. ал. 1 НК.

С постановление от 09.04.2016 г. на прокурор при СРП Г. Ц. Г. е задържан за срок от 72 часа, считано от предявяването на постановлението за повдигане на обвинението.

С протоколно определение от 19.04.2016 г. по ВХЧД № 1796/2016 г. на СГС е отменено определение на СРС по НЧД № 6450/2016 г. и взета по отношение на Г. Ц. Г. мярка за неотклонение задържане под стража.

С протоколно определение от 09.06.2016 г. по ВНЧД № 2637/2016 г. по описа на СГС е отменено определение на СРС по НЧД № 9418/2016 г. и е отменена мярката за неотклонение задържане под стража на Г. Ц. Г., като не е взета друга мярка за неотклонение.

Ищецът, Г. Ц. Г., е признат за невиновен и оправдан с Присъда № 215741/12.09.2019 г. постановена по НОХД № 21719/2017 г. по описа на СРС, влязла в сила на 27.01.2021 г. след потвърждаването ѝ с Решение № 260048/27.01.2021 г., постановено по ВНОХД № 2184/2020 г. по описа на СГС, за това, че на 06.04.2016 г., в часовия диапазон 20:00 ч. – 20:30 ч., в с. Кокаляне, местност „Плажа“, район „Панчарево“, Столична община, ищецът и С.В.Е., в съучастие като съизвършители, са отнели чужди движими вещи на обща стойност от 3 467.53 лв., а именно лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф 4“, на стойност 2 600 лв., мобилен телефон марка „Самсунг“, модел „Ноут-2“, на стойност 216 лв., черен кожен портфейл с метална щампа с изображение на пистолет на стойност 27 лв., съдържащ парична сума в размер на 450 лв., чуждестранна валута – една банкнота с номинал 100 щатски долара, изчислени по курс на БНБ към 06.04.2016 г. на стойност 172.53 лв., както и два билета за масов градски транспорт в гр. София на обща стойност 2 лв. от владението на М.Б.М., с намерението противозаконно да ги присвоят, като за отнемането на вещите М.Б.М. е бил приведен в беззащитно състояние – ръцете му били завързани зад гърба му с бели пластмасови ленти, „свински опашки“ и бил натикан в купето на посочения лек автомобил - престъпление по чл. 198, ал. 4, пр. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, чл. 2, вр. ал. 1 НК.

Решението на въззивната инстанция № 260048/27.01.2021 г. по ВНОХД № 2184/2020 г. по описа на СГС е окончателно и оправдателната присъда е влязла в законна сила на **27.01.2021 г.**

От свидетелските показания на свидетеля Г.Г. /съпруга на Г. Ц. Г./ се установява, че след освобождаването на ищеца от мярката за неотклонение същият се прибрал вкъщи различен човек. Той бил изключително затворен в себе си, асоциален, мълчалив, вечно умислен, с един поглед не казващ нищо. Ищецът загубил комуникация със свидетеля и с детето им. Станал много резервиран човек, много по-обран в изказите си. Повлияло му и на емоционалното състояние, и на социалността. Трудна била адаптацията към голямата им

дъщеря. Февруари 2020 г. се родила втората им дъщеря, докато той все още бил обвиняем, като вместо това да ги успокои, те започнали да чувстват по-силна тревожност, ако бъде осъден ищецът, тъй като свидетелката оставяла сама с двете деца.

От разпита на свидетеля Ц.И. се установява, че ищецът се върнал на работа 6 месеца след случката. Не бил същият човек, не бил контактен, затворен бил в себе си. Управителят и собственикът на фирмата не представяли да се интересуват от неговото състояние, изпратили на почивка семейството му, шест месеца не го допусkali на работа с цел възстановяване психологичното и здравословното му състояние. Собственикът се погрижил да подсигури почивка някъде на Черноморието с цел възстановяване и лекуване. Свидетелят твърди да бил гледал случая на Г. Г. по националните телевизии, по вестниците също.

Отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ представлява специално установена от закона гаранционна отговорност за вреди от непозволено увреждане, поради което същата възниква при наличието на посочените в законовата разпоредба предпоставки и съществуването и не зависи и не може да бъде поставяно в зависимост от други такива, които не са предвидени в закона. За възникване на отговорността са необходими две предпоставки, а именно: 1/. повдигане на обвинение на лице за извършване на престъпление и 2/. наказателното производство да е приключило с оправдателна присъда по повдигнатото му обвинение. Тази отговорност е следствие от задължението на прокуратурата да повдига и поддържа в съда обосновани обвинения, както и от задължението и да доказва и установява пред съда виновността на привлечените към наказателна отговорност лица. Не се изследва въпросът за евентуалното виновно причиняване на вредите от прокуратурата и последната не може да се освободи от отговорност, позовавайки се на добросъвестно поведение от страна на нейните служители. Оправдателната присъда служи като окончателния акт, по силата на който се установява незаконосъобразността на повдигнатото и поддържаното от прокуратурата обвинение в конкретен случай. Именно неизпълнението на това задължение независимо по какви причини е осъществено е основание за възникване на гаранционната отговорност на прокуратурата. Поради това прокуратурата не може да се освободи от отговорност по реда на ЗОДОВ, установявайки, че нейните служители са действали добросъвестно. Крайният акт, с който се определя законосъобразността или не на обвинението е влязлата в сила оправдателна присъда. Именно с нея се констатира незаконосъобразността на обвинението. Това сочи на извода, че това е обективна отговорност, която се носи винаги, когато са налице посочените в разпоредбата предпоставки.

При така установените по делото факти съдът приема, че е осъществен съставът на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ. Спрямо ищеца е повдигнато обвинение за извършено престъпление от общ характер като с влязла в сила присъда е бил признат за невинен и оправдан по така повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 198, ал. 4, пр. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, чл. 2, вр. ал. 1 НК. Без значение за тази отговорност е това дали на определен етап от производството действията на прокуратурата са били законосъобразни и обосновани с оглед на събраните до този момент доказателства или дали при извършването им са спазени

всички предвидени процесуални правила. Без значение е и това какво е било вътрешното убеждение на длъжностните лица, извършили съответното действие или дали същите са действали правомерно. Отговорността е обективна и е без значение кои от правозащитни органи – съд, прокуратура и разследващи органи, и в каква степен с действията си те са допринесли за увреждането. Прокуратурата на РБ е процесуален субституент на Държавата по иска и не може да се освободи от отговорност, нито тя да бъде намалена поради това, че цялостното увреждане е причинено и от действия на други държавни органи по чл. 2 ЗОДОВ, като е без значение дали действията им са били процесуално законосъобразни и вината на длъжностите лица – *решение № 70/29.03.2016 г. по гр. д. № 5257/2015 г. на IV г. о. на ВКС.*

Налице са всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ.

Размерът на обезщетението на доказаните неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД обаче не е абстрактно понятие. Във всеки случай, за да отговаря на критерия справедливост, определеното от съда обезщетение следва при отчитане на всички релевантни по делото обстоятелства, относими към пострадалото лице и претърпените от него увреждания по най-пълнен начин да обезщетява претърпените болки и страдания и в този смисъл да се явява техен паричен еквивалент. Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ такива правно релевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида на взетата мярка за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца – има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и др. Обезщетението, отчитайки установените по безспорен начин релевантни обстоятелства, следва в най-пълнен смисъл да обезщети претърпените болки и страдания, явявайки се своеобразен паричен еквивалент на същите. Обезщетението за неимуществени вреди се определя глобално – за всички претърпени неимуществени вреди от този деликт.

При претендирана отговорност на държавата за вредите, причинени на граждани от действията на правозащитните органи, в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо и с това, ако са доказани останалите елементи от фактическия състав на този вид отговорност, искът за обезщетение е доказан в своето основание. Не е в тежест на пострадалия да докаже всяко свое негативно изживяване, изразило се в душевно страдание, неудобство, безпокойство, срам, както и подобни изживявания, произтекли от причинени

или свързани със съответните ограничения физически страдания – виж *решение № 138 от 8.05.2013 г. по гр. д. № 637/2012 г. на IV г. о. на ВКС*, *решение № 434/25.11.2015 г. по гр. д. № 2934/2015 г. на IV г. о. на ВКС*. Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което в последствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно, накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване като в тази именно връзка е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства – *решение № 480/23.04.2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. на IV г. о. на ВКС*, *решение № 388/02.12.2013 г. по гр. д. № 1030/2012 г. на IV г. о. на ВКС*, *решение № 466/09.05.2016 г. по гр. д. № 2978/2015 г. на IV г. о. на ВКС*. В останалите случаи, на търсене и съответно установяване на увреждания над обичайното като интензитет и вид, съдът може да ги уважи само при успешно проведено главно и пълно доказване на вредите и причинната връзка – виж *решение от 11.03.2013 г., по гр. д. № 1107/2012 г. на IV г. о. на ВКС* и *решение от 15.01.2013 г., по гр. д. № 1568/2011 г. на IV г. о. на ВКС*.

Принципът за справедливост включва в най-пълна степен компенсиране на вредите на увреденото лице от вредоносното действие и когато съдът е съобразил всички доказателства, релевантни към реално претърпените от увреденото лице морални вреди /болки и страдания/, решението е постановено в съответствие с този принцип. Така, за да определи размера на обезщетението за неимуществени вреди, съдът съобрази следното:

- възрастта на ищеца, Г. Ц. Г., към датата на влизане в сила на оправдателната присъда, а именно 45 г., като към датата на постановлението за привличане на ищеца като обвиняем същият е бил на 40-годишна възраст;

- от момента на привличане на ищеца като обвиняем до влизане в сила на оправдателната присъда е изминал период от 4 г. и 10 месеца;

- обвинението е повдигано за тежко умишлено престъпление, за което не е приложим институтът на чл. 78а НК;

- отчита се и налагането на мярка за неотклонение „задържане под стража“ за период от почти два месеца – задържан за 72 часа и след това 1 месец и 20 дни задържане под стража;

- Г. Ц. Г. е с чисто съдебно минало и не е осъждан, което се установява от приложените по наказателното дело справки за съдимост;

- Г. Ц. Г. се явявал за разпити, повдигане на обвинение в досъдебно производство, както и се е явил и на проведените пред първата съдебна инстанция СРС 16 съдебни заседания – 07.03.2018 г., 12.04.2018 г., 20.06.2018 г., 12.07.2018 г., 27.09.2018 г., 18.10.2018 г., 29.11.2018 г., 06.12.2018 г., 20.12.2018 г., 31.01.2019 г., 28.02.2019 г., 21.03.2019 г., 10.04.2019 г., 16.05.2019 г., 06.06.2019 г. и 12.09.2019 г., както и на проведеното съдебно заседание пред СГС на 12.10.2020 г.;

От свидетелските показания на свидетелите се установява претърпяването на редица

неимуществени вреди от страна на пострадалия – напрежение, уплаха, самоизолация, промяна в цялостното му поведение. Установява се неблагоприятно отражение на реализираното наказателно преследване и върху семейния живот на ищеца и по-конкретно върху връзката му с малолетната му дъщеря. Следва да се отчете неблагоприятното отражение на обвинението при появата на второто дете на ищеца през 2020 г. Като цяло периодът на обвинението съвпада с времето, когато децата на ищеца са на ниска възраст, вкл. при изтърпяването на мярката за неотклонение, същият е бил лишен от общуване с голямата си дъщеря.

На следващо място, следва да се отчете, че по делото не са приложени медицински документи, установяващи отклонения в здравословното състояние на ищеца вследствие от проведеното наказателно преследване, както и процесуалният представител на ищеца сам е оттеглил искането си за СМЕ – в с. з. на 20.09.2023 г. Оттук и не се доказва твърдението в исковата молба за завишаване нивата на кръвно налягане, както и за настъпването на каквито и да са други трайни, тежки и необратими увреждания на психиката на ищеца, липсват и данни за увреждане на физическото здраве на ищеца в причинна връзка с процесната наказателна репресия.

Липсват и данни общественият отзвук, свързан с преследването на ищеца, да превишава обичайното за подобни случаи. Действително свидетелят Ц.И. твърди да е гледал случая по националните телевизии и по вестниците. Липсват обаче както твърдения, така и доказателства случаят да е широко огласен в медиите. Обстоятелството, че е възможно същият да е споменат в част от медиите, не обуславя наличието на широко медийно отразяване, **а и в тежест на ищеца е доказването на увреждания над обичайното**, а подобни с оглед широко отразяване в медиите на случая **не се твърдят**. Обвинението не е засегнало работата на ищеца, като същият е бил подкрепян от работодателя си, като след отмяна наложената мярка за отклонение и изтичане на допълнителен срок за възстановяване, се е върнал и е полагал труд при работодателя от преди повдигането на обвинението.

Не на последно място, съдът взе предвид и обществено-икономическите отношения и отражението им към размера на неимуществените вреди към датата на влизане в сила на оправдателната присъда. Налице е връзка между стандарта на живот в страната и претърпените вреди, респективно размера на обезщетението. Тя е израз именно на критерия на справедливостта, който не може да съществува извън конкретните условия, включващи и време и място на възникване на увреждането, етап на обществено-икономическо развитие, конкретна икономическа конюнктура, стандарт на живот, средно статистически размер на доходите. От статистическа гледна точка /публикуваните данни в интернет страницата на НСИ/ в последните години /включително и към 2021 г./ се наблюдават тенденции относно увеличаване средногодишния доход и разход на лице от домакинството, както и тенденции за увеличаване на минималната работна заплата и същевременно спадане на покупателната способност. Тези критерии следва да бъдат съобразени от съда, като израз на конкретните обществено-икономически отношения при определянето на обезщетението по чл. 52 ЗЗД.

При съобразяване на всичко изложено съдът намира, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди за ищеца следва да бъде в размер на **9 500 лв.** Подобен размер на обезщетението съдът намира, че е съобразен с изискванията на справедливостта, съобразно всички факти и обстоятелства по делото. За разликата над 9 500 лв. до претендирания размер 90 000 лв. претенцията ще се отхвърли.

С т. 4 от ТР № 3/22.02.2005 г. по тълк. д. № 3/ 2005 г. ОСГК на ВКС се приема, че по иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ датата на влязлата в сила оправдателна присъда е начална за забавата. Доколкото ищецът е посочил размер и период на лихвата за забава за периода от влизане в силата на присъдата до дата на подаване на исковата молба, то съдът следва да определи и размера на дължимата лихва за забава да датата по подаване на исковата молба съобразно размера на присъдената главница. По реда на чл. 162 ГПК с използване на електронен калкулатор на интернет страницата на НАП съдът определи обезщетението за забава върху сумата в размер на 9 500 лв. за периода от 27.01.2021 г. до 16.02.2023 г. в размер на **1999.56 лв.**

Оттук и на ищеца ще се присъди лихва за забава върху главницата за периода от 27.01.2021 г. до 16.02.2023 г. в размер на **1999.56 лв.**, както и законна лихва върху главницата от дата на подаване на исковата молба 17.02.2023 г. до окончателното изплащане. За разликата над 1999.56 лв. до пълния предявен размер от 18 800 лв. претенцията ще се отхвърли

По разноските:

При този изход на спора разноски се дължат по съразмерност.

Разноски се претендират само от ищеца.

Съгласно чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесения държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Прокуратурата на Република България следва да заплати на ищеца сума в размер на 10 лв. – държавна такса, тъй като отговорността за разноски на ответника не е обусловена от уважената част от претенцията.

На ищеца следва да се присъди и сумата от 951.25 лв. по съразмерност за заплатено адвокатско възнаграждение, което е уговорено в рамките на минималните размери по Наредба № 1 от 2004 г., а възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК е до минималния размер на адвокатския хонорар. Или общо в полза на ищеца ще се присъдят разноски в размер на **961.25 лв.**

Водим от горното, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България с административен адрес: гр. София, бул. ****, да заплати на Г. Ц. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ****, *на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД*, сумата в размер на **9 500 лв.** - обезщетение за неимуществени вреди от незаконното обвинение в престъпления по чл. 198, ал. 4, пр. 2, вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 НК, по което е бил оправдан с Присъда от 12.09.2019 г. постановена по НОХД № 21719/2017 г. по описа на СРС, влязла в сила на 27.01.2021 г. след потвърждаването ѝ с Решение от 27.01.2021 г., постановено по ВНОХД № 2184/2020 г. по описа на СГС, ведно със законната лихва върху присъденото обезщетение от 17.02.2023 г. до окончателното изплащане, както и лихва за забава върху главницата за периода от 27.01.2021 г. до 16.02.2023 г. в размер на **1999.56 лв.**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за разликата над присъдения размер от 9 500 лв. до пълния претендиран размер от 90 000 лв., както и претенцията за лихва за забава за разликата над присъдения размер от 1999.56 лв. до пълния предявен размер от 18 800 лв.

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България с административен адрес: гр. София, бул. ****, да заплати на Г. Ц. Г., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ****, *на основание чл. 78, ал. 1 ГПК*, сумата от **961.25 лв.** – разноси по делото по съразмерност.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____